Esmenes a la totalitat.

(*Al teatret intracranial, escenes de la dolor del desésser*.)

Obreta de *Carles Reig*. (1966)

(*Amb la flor al cul*.)

Al teatret parlava, molt emocionada, una gota tot just ploguda qui, després d'espetegar i escatxigar al toll, s'hi fon i hi esdevé no ningú i no re, toll del mai més, i encara, mentre s'hi negava, li restaven uns moments per a fútilment plànyer's.

S'enyora amb raó del *temps benaurat on era lliure com l'aire al si del paradís del núvol*, i ara s'ha acabat, i s'ofega al toll de la Mort, on tothom no va a petar.

D'aquest ofec, li diu una altra gota ploguda, la seua companya, *se'n diu, diuen, agonia*.

Doncs sí que farem goig, respon.

Galdós, ca?

Galdós.

Bona nit.

Bona nit.

Darrer mot, com el de tothom altri.

(...)

A la fi l'enterrava, el pare qui l'havia torturat tota la vida, i el veies sanglotant a singlots adelitats davant el taüt.

D'un glop, diu, *em bec totes les ombres sinistres, i tantes de*

les seues inflexibilitats inflamatòries, i les noses, els destorbs, els emprenyaments, les expulsions, els texts cremats, les vergassades; tantes i tantes de putades…

I llavors, voldràs-t'ho creure? El macabre miracle, és a dir, l'abracadabrant miratge!

Davant les perplexitats, les deslleialtats, i les vicissituds del viure, en solidaritat amb les partícules qui, força a desgrat, el constituïen, lànguids, lúgubres, mel·liflus, assistíem astorats a la cerimònia de la seua monstruosa desnaturalitzada resurrecció, i, amb escarafalls, qui més qui menys, ens en fèiem creus.

Algú d'entre el públic, no sé pas com sentint-se caòticament al·ludit, i doncs més pec que no ningú present, se'ns alçura.

Irromp l'intolerant 'entès' qui no hi entén re. Amb aplom s'atansava a la palestra; volia accés a la nostra escumosa gatzara; algú li llençava al pas un antic joiell de màquina de cosir casolana; *guerra rere guerra, i rere guerra, guerra*, mormolava, despès; i ens pensàvem que érem a la saó on la tendresa imperaria; com n'anem sempre, de desencaminats.

Prou cançons, diu l'irritable mestre-tites, i escarritxa esgarrifosament amb les seues quinze mil dents de caragol; els qui encara sèiem al nostres llocs ens arrapàvem als braços del seients; s'armava lentament un rebombori inexorable; de les fondàries de la sala un escandalós col·lectiu semblava sotmetre's a una d'aquelles temptacions que al capdavall occeixen i tot.

Qui pretengui guarir't de 'la dolor del desésser' és un maleït farsant qui et menteix per al seu guany! cridava amb tota la raó el professor, qui encara no havia comprès el vessant

grotesc de la peça, i que tots n’estàvem perfectament assabentats, i oimés havíem absolutament capit que la dolor del desésser era inesborrable símptoma de l’ésser qui tothora grinyola, espatllat, a frec de fondre’s i bona nit.

A tota correguda a peu, hom engresca l’afeblit i arruca el desgraciat tifeta prepotent qui va davant, digué de baix de tot, i dels rengs de ben arrere estant, i tant actors com públic, amb rasclums dels rictus del riure, aplaudíem, és clar, l’adequada dita.

I un dels nostres còmics ho aprofita i fa, *Desconec la cel·la o closca de l’estudiós, estruç absort qui garfeix obsedit i a les palpentes indestriables conceptes que en guaixen de nous, en infinitud infernal, ni el meu crani és doncs un trencanous en servitud contínua a un ventall ingent de bajanades acadèmiques, ni cap crossa gramatical ni sintàctica no m’entortolliga els tentacles, amb els quals, manyà escaient, puc badar els batents de la presó on em tancava, i assolir per comptes l’aire fresc de la llibertat, com el peix xaruc qui es migra a la peixera, de qui el gruix aquàtic a la fi, amb ofecs, li sembla un abjecte aiguabarreig de lleixiu i sosa càustica, i, fillol afortunat dels déus i deesses dels elements líquids, a l’oceà il·limitat disgustats l’aboquen, perquè els seus horitzons de sobte li riguin amb resplendents ganyotes d’esperança.*

I ara em toca a mi de prendre temporalment protagonisme.

Em nasqueren amb unes orelles punxegudes de follet verd, i la llevadora, esfereïda, s’afanyà a afaiçonar-me-les perquè adquirissin si fa no fa una aparença normal. Tret que allò no treia que la meua natura diabòlica romania latent sota la no gaire reeixida disfressa, amb unes orelles de faiçó força imperfecta que traïen l’esperit infernal de qui les

portava dintre.

I era aleshores que tocava el voraviu de la levita del saberut, i tantost no ho feia, es ficava la mà al pit com ara travessat per sabre roent, o forca de caldera. Queia amb les potes enlaire, i el guinyol feia riure l'assistència.

(...)

Una munió de bruixes ens havien encarregat de fer científicament la crua dissecció dels escruixidors mecanismes de les diferents guitzes que etziben els de més dels quadrúpedes, a part dels equins, i els fenòmens magnètics de claredat palesa amb les correspondències entre llurs guitzes i els llamps coetanis d'un cel irat. Tot s'hi lliga, actes i objectes, obseqüents els uns dels altres, cosa que basteix més fermament els fonaments de la teatralitat, que és allò que hom cerca sempre. Les creences per insòlites que siguin, o com més insòlites amb més raons, cal reforçar-les de continu, o se t'estronquen i, orfe, et distreus i passes, amb amargor i amb nas àvid a ensumar nous rastres, flats, solcs, empremtes.

Com qualsevol altre titella al món, al meu teatret hi aparec i desaparec intermitentment. Hi faig tots els papers, àdhuc el de l'absent. Ara, és evident que tant si hi faig de protagonista, com de comparsa, com d'espectador, no puc altre que ésser-hi sempre present. El teatret i jo som carn i ungla, i per tots els tomba-i-gira hi anem plegats. Si un dels altres hi manqués, l'altre tampoc no hi fora.

Avui, foragitats de casa després de la desfeta, els retrets recíprocs abunden. Amb nassos com cogombres espantem el tedi dient-nos-en de grosses.

A les platges, on els derelictes envelleixen amb lluors macabres, els rònecs xibius s'encenen sols, i hi ha al crepuscle sinistres siluetes de corpuscles qui atien els focs que cremen els cadàvers.

Trobem que enlloc no hi cabem. Per a nosaltres tot, les empreses més innòcues, ens és defès. «Defès de trepitjar-hi», «Defès de repenjar-s'hi», «Defès de flairar-hi», de tastar-hi, d'adormir-s'hi, de ficar-s'hi, de viure-hi...

Ens morim de set i tots els glops permesos són de bombolles buides.

Els amics, com els enemics, sobreïxen d'odi. De recel. Ressentits. Tothom patint de mals immerescuts. No se n'adonen que la culpa és d'haver nascut. A qui, doncs?

El llur (el nostre) és un odi ubic, d'ull oblic, que tot ho abraça i abassega. I més si podem anar-hi d'anònims. Latents. La malignitat amagada de cascú sobreïx en situacions anàrquiques, i entre les hordes revolucionàries. Cada humà una abominació, babuí pervers enclí a tota destrucció aliena; tant se val, el primer que rebi, sigui qui sigui. Que tot peti d'una puta vegada. Aquesta és l'ambició.

Certs nans escarransits, carregat d'espatlles, per a no dir geperuts, mena de carquinyolis amb geps, i amb cervells microscòpics, llurs ulls ferotges espurnegen com dinàmiques dagues d'atzucac fosc, i el deler que prenen en la brutalització de certes femelles molt estaquirots, i pusil·lànimes, febles d'esperit. Les escapcen i esbudellen

amb voracitat botxins lliurats a l'estimada barbàrie, i assisteixen als rabiüts colgaments de llurs víctimes amb gaudi celestial.

Per què insistir-hi, et demanes? Perquè en realitat, a part l'horror, no hi ha re més.

L'aberrant nyap còsmic que en diem univers. On les atrocitats són arreu, sense escrúpols de cap mena.

Elegíacs i humils part de fora, part de dins condemnats a l'eclipsi perpetu, els actors, vaccinats contra tota negligible obscenitat, no trobant cap aixopluc contra l'omnipresent tragèdia, comprenem que tant hi fot tot, que rebrem pels nostres actes només un reguitzell d'escarns, i que acabarem cada peça com sempre l'hem acabada, amb trèmuls turmells, amb les rels dels corcs metastàtics que ens penetren i arriben, distants, a distàncies sorprenents, i escombren les cel·les al rusc enigmàticament brogidor que és el cor.

Mentrestant, als subquadres, als esdeveniments dels marges, desviats de l'acció principal, els malèfics mai no descansen.

Tant de cirurgià subversiu que t'infligeix les més refinades amputacions i tortures.

Amb tant de botxí esperonat per les forces del mal que són pertot arreu a donar-li embranzida, qualsevol qui ens té desconfits, damunt, esdevé sòrdidament contumeliós, i t'assassina a la fi mofant-se't barroerament.

Tot és letal a pèrdua d'horitzó. Res de bo no es vol mai atansar. Tot sembla ésser ocell botxí, capsigrany, escorxador, carnisser...

Àdhuc els nostres espermes s'immolen als forns anorreadors de dones infernals. Som clapant, i fotem mos a l'ham que ens para el súcub, i els nostres llavis abracen el coixí i hi estampen el bes redundant. Un altre buit fútil somieig lasciu, on el cerimonial certamen de la disbauxa passa pel pont sagnant on els focs d'artifici fan llufa, esdevenen engrunes negligibles de d'espurnes foses a baix, exhaustes tantost néixer, esclatant al torrent de sang amb quatre grapes d'espectre negat.

(...)

Els anys et cauen damunt com lloses, i el darrer any és la darrera llosa damunt d'on et sebolleixen, perquè duris, menjat per la terra, una altre misèrrim instant de merda.

El badall de l'esquerda entre vida i mort s'eixampla fins que d'ací no pas gaire, haurà esdevingut del tot impassable, i et trobaràs, de segur, al mal cantó.

Maleeixes els daus i déus del destí, i et dius, infructuosament, que «*fortitud davant la Mort*», això cal; i la resta, foteses.

Camines sense anar enlloc, i pels costats de la carretera, i a gairebé cada cantonada, hi jeuen, mig tapats, cossos estesos de morts, i motos i automòbils tots esclafats.

Amb coratge i mudament assoleixes amb escreix de remeiar a tot desequilibri, i a escapolir-te del fangar dels sumptuaris

espills que només reflecteixen remordiments, neguits, creences... sense cap base en la realitat que tanmateix sents amb els cinc sentits si t'hi poses sense prejudicials manies.

Al teatret se'ns acabaven les escenificacions de les nauseabundes metafísiques on els més porucs eren els més estentoris. On, per exemple, de les interioritats del caftà del prestidigitador n'eixien, en brollaven, màgicament sinuosos, tot de tentacles carbasses, com enormes pastanagues amb ventoses o xuclalls, que esdevenien vidielles, al capdavall de les quals genuïns fetus espuris i glutinosos, plens de fragorosa acrimònia i d'un astronòmic ressentiment, vivien un instant molt breu, i et felicitaven, a tu, el públic badoc, la plebs imbècil, per tantes de fastigoses fallides ni fracassos. «*Molt d'agrair, home, molt d'agrair*», et recriminen, totalment defraudats per la teua repugnant arrogància de voler crear'ls.

Prou. Prou. S'ha acabat. No ho farem mai més.

(...)

Els morts són font inexhaurible. Què faríem sense morts? No tindríem família ni imaginació ni seguretat de futur. Sense morts, no sabríem on som. Som a un lloc on la Mort ens espera. Amb això, ja sabem on anirem a parar, morts. I la mort ens fa familiars amb tothom. Sempre he anat de nits a la casa dels morts, i n'he rescatades les capses que els familiars n'han llençades. Hi he recobrades fotografies a munts, i rodets de film amb fotos personals, i me les he desades amb les meues, amb totes les que he anades

arrabassant d’ençà de petitó. La meua família és universal. Cal doncs no veure enlloc ni un amic ni un enemic, tothom és com tu, tu ets com tothom, un ‘morible’, un ‘moridor’ qui encara camina, fins que no caminarà més.

Per això tot malson és més ver que no cap ‘realitat’. Al malson la Mort se’t presenta nua i present, i només te’n surts, avisat, perquè encara no et tocava, tret que l’avís és sempre clar: «*Aviat et tocarà. Aviat. Res que hi facis no em demorarà. T’arraparé pel clatell, i au, al sot. Demana’t, per curiositat, amb quina de les ganyotes dels ‘teus’ morts als malsons et moriràs. La ganyota final, quina incògnita, tu! Ni jo no la puc endevinar a la bestreta*.»

En la boira idíl·lica, hi ha rere les sedoses reixes un simi qui se’m masturba i alhora, filosòfic, em persuadeix que la lubricitat és còsmica, «*A l’univers, no sols tothom es menja tothom, també tothom es carda tot déu… Així que si no n’estàs prou content, fes-re fotre, gamarús*».

Saviesa de zíngara ens recomana als bígams moderació, car la despesa és doble, evidentment. D’altra banda, amb el sexe i la força de voluntat de viure, la tercera cosa que ens empeny a viure és la fam; on amb més dones, més treballaràs per a guanyar-te les garrofes, i doncs més desig de continuar vivint. Prou pots, a despit de tot.

Entre simi i zíngara, la meua filosofia vital era ben establerta de ben jovenot, amb aquella memorable visita al zoo, i la no pas menys memorable amb la fetillera de la caseta de les firetes.

Macabres supersticions a banda, sovint exasperats com érem de petits, tenaços heretgets perquè no enteníem re, prou calia trobar-se una filosofia. O l’esvoranc

d'augmentativa magnitud de la ignorància se't cruspia com a tant d'altre enganyat pels dogmes buits i bovins, amb tots aquells milions i milions de cossos inútils de cretins i tifetes immolats amb impudícia per les fogueres i fumegueres del sinistre fanatisme sense desllorigador ni cap ni peus.

L'avantatge dels malsons és que, a part l'ensenyament que en reps, de l'existència palpable del pou negre sens fi del desésser que sempre ets a frec de franquejar, i les omnipresents sangs i merdes totes barrejades als indrets més degenerats, i dels morts innombrables i de llurs amputacions i escapçaments presentats com a obsequis per al teu coneixement d'empobrit moribund qui tanmateix n'aprecia l'amuntegada teatralitat, l'avantatge, dic, és que et duen a la victòria. I victòries rai, gràcies als quotidians malsons, on haver sobreviscut un dia més és una victòria, la més grossa de totes, car què altre hi ha, a part viure...?

Ara t'ho dic. L'abolició sobtada i l'acomiadament definitiu, l'espetec terminal de l'arribada a l'explosiu topall, la conclusió de l'ésser, la fosa en el perpetu no re, la calamitat, el col·lapse, la catastròfica perniciosa subversió, reversió, a l'enrere de quan érets nul. De nul a nul, vet ací tot el teu trajecte vital; transfiguració negativa, l'embat de la pólvora encesa que projecta l'ocell de foc en cendra irrellevant.

Sens la fortor del salfumant i assumeixes que netegen de cagades i de sang el bressol on romangueres compulsivament, per a transformar-lo ja, sense solució de continuïtat, en higiènic opulent metàl·lic marmori taüt irreversible on d'ara endavant et perdràs en pèrdua perenne.

Irreprimibles, amb hilaritat frenètica, t'hi colguen amb olor de santedat, és a dir, de salfumant, i s'esparraquen i llagrimegen, i no es poden servar els pantalons del riure foll,

mentre parlen per parlar del reialme melangiós on l'erudit ancià, adés tan narcolèptic durant la seua llarga senilitat, no podrà ara clapar sense més malsons pels segles dels segles. Sortós ell.

Els morts els vius els fem riure, ens alleren tots els blasmes i pecats, i solemnes i garratibats conclouen que *massa poc, massa poc*.

Ai il·lusos! Éreu en rònec guaret i quèieu víctimes del fals soroll del reclam funest que és la vida, i us malaxàveu mútuament i sense inhibicions en la tebior del jeure en paral·lel, en sengles solcs, on la Mort, com qui llaura, se us enduu avall, a remolc, fins al focus d'on ix la llum, que aviat esdevé balbucient, i us n'adoneu que era il·lusió, que el focus era negre, com el pou sens fi. I que re no aturarà l'arrossegada.

T'afebleix la fam, se t'embalbien els membres, pensaves, morint-te, en tota mena d'anacoluts bogeries carallotades, i et cagues i sagnes i vomites, i allò, tant de gatxull i tanta de porqueria, desmenteix tota la teua abnegada existència d'exigents virtuts... Abaixa, doncs, abaixa, massa fastigós haver de morir després d'haver viscut, *abaixa el teló, i pleguem, prou!*

(...)

Espectacular la transformació de mon germà, qui de mida si fa no normal, una mica rabassut, i amb panxeta, ha esdevingut de cop i volta ninotet de dos o tres pams, amb

cametes curtes, tan curtetes que no pot davallar el més petit esglaó sense caure, i que quan el duc que torni a casa perquè no prengui més mal, se m'emboteix abans als canfelips municipals, i no pas al cantó on has de pagar i on el director, al pis de dalt, hi viu amb la família en una situació, per comparació, gairebé de luxe escandalós, ans al cantó dels més desgraciats depravats i degradats, on tots els forats de les comunes o latrines alineades, són blocats de merda i tanmateix hi romanen, com qui diu cagant, cagadors qui hi insisteixen en llurs repugnants espoderaments, o són ja morts que hi ha fa dies que hi són, o addictes a les drogues qui es punxen, marejats i sense saber què cony fan a la fi, i tot en tot mon germà hi triga. Hi triga massa, i em començo de cansar, i davant les comunes vaig cridant sense gaire estridència el seu nom, i n'hi ha de més brètols que els altres qui em llencen desmenjadament cagallons, i al capdavall haig de fotre el camp força emmerdissat.

L'esperava estona llarga fora, però ell sense aparèixer; em fa por que cap forat de molt immunda cagadora tot d'una desestroncada, no se l'hagi empassat i tot — o, tant petitó que no s'hagi negat angoixosament en un palterot de merda blana, esborrat del món de la manera més llorda.

Al capdavall... Saps què...? Entre poc i massa... Au.

Acomiada't, xiquet, doncs, de ton germà petit, esdevingut aquesta vegada tan diminut, diminut, que el forat fastigós d'una comuna de perversos grollers sapastres bútxares se l'ha cruspit, suposéssim que de viu en viu i tot.

I he emprès el camí, i fou aleshores, oh meravella, on rodolant com un escarabat d'or merder portant la seua piloteta, m'arribà ell providencialment a frec de peu — xutant-lo dolçament, l'adreçava vers ca seua, on, amb el

darrer xutet bombejat, l'endinsava al cossiet que emprava de banyera.

«*Neteja't a fons, noi, que avui sí que vas brut!*», que li dic abans de partir, havent brillantment complit.

(...)

Robust monument a l'esquerp i virulent mític 'heroi' de l'enemic, t'esperona a la consternació. *Maleïda bomba que no duus per a fer'l volar en mil bocins!*

A temps et corregeixes. Prou saps que la fredor et mol, que la xafogor et neguiteja, que tots els excessos et fan mal.

Et dius desdenyós, «*No piquessis pas als esquers del desésser. Torna't no pas anarquista de la destrucció banal, ans torna a la devoció dels avantpassats ciclopis*.»

M'adrecí al monument a les mares. Eren les ídoles qui en inimitable fecunditat em conceberen i ens conceberen, tot un poble primigeni, escollit per les poderoses forces fantasmagòriques que, del més enllà estant, regeixen l'existent.

Queien, d'un cel advers, l'araboga primer, i després la calamarsa, com si els dits manifassers de les ídoles que tothora tot ho escorcollen pertot, s'engrunessin, esborronades, al contacte amb l'estat de coses actual.

Tret que abans de, contrit, fotre't un tret al clatell, calia que

obeïssis en l’adoració que a les mares els deus, per a apaivagar-les una mica si més no.

Et guarnires amb tots els ingredients de menester. T’arribares amb les xanques davant les deesses monumentals. Era l’instant tan gruat on acompliries la teua missió de creient molt dedicat. L’incest primordial que et jurava d’empertostemps a llur control.

Les rialles sornegueres de les mares colossals perquè no els arribaves a la xona de pedra amb ta minúscula xil·la, amb la qual, epilèptic, les havies de fer simbòlicament prenys perquè llur benvolença envers el teu poble continués incòlume, no t’arrupiren pas en la desesperació.

Emprares una de les xanques a tall de perxa i saltares, olímpic, fins a estampar-te a la fufa de la primera. Temies relliscar avall i tanmateix et calia ascendir una mica més fins que ta xil·la accedís al trau meravellós. A baix, quatre arreplegats del poble et reconeixien i t’esperonaven ara a la consecució del teu delerós desig.

Epilèptic et buidares de semença com borinot bufaforats qui es buidés de pol·len a cada trau novell. Totes les ídoles somrigueren en acabat del coit mític, mentre a la fi et jaquien caure a l’asfalt de baix.

Ningú del públic no et recollia. Tornares a casa a quatre potes, totes esguerrades, fet malbé com escarabat trepitjat manta vegada per rodes de tanc de guerra enemic.

Sempre et recordarem, això també.

Potser afegirem la teua minúscula imatge esculpida al cul que qualque ídola piramidal. Tothom en la posteritat

impossible es demanarà qui cony fos aquell mosquit picallós qui gosava fiblar el cul esplendorós de la deessa.

Per això, no fos cas, encara afegirem el teu nom al descomunal conjunt monumental, i qui sap si et confondran, al fons de les edats, per l'arquitecte o per l'escultor. O per qui sap quin altre faraó. Ep, esperar no costa re. De més verdes n'han sempre madurades, vailet.

(...)

Escenifiques ara al teu teatret un indigent exsangüe. No creus pas que atenyi cap oasi ni font ni límit al desert on l'han fet perdre's, ni que cap miratge li vingui d'ajut extrem; no se li badarà mai de sobte de sota els peus cap palau sebollit per les dunes i llurs sorres i saulons; i ominosament se li atansa la fosquedat perillosa on panteres i lleons, i qui sap els predadors, no surten a caçar, i segur que aviat esdevé un petit mos (quatre ossos) per a les hienes o qualque altre detritívor sense gaires manies. No durarà pas gaire a escena, no; un altre personatge efímer.

No cal que et demanis com ha assolit l'indigent de fer cap a aqueixes esborronadores circumstàncies on ara rau. Tot a l'univers roda, i el seu cap encara més.

Com desllorigaria el seu destí? Les circumstàncies varien, i tu alhora; aleshores t'hi fas, o no t'hi fas; i si s'escau que no t'hi fas, ja ho veus on vas a raure. A un altre infern anticipat.

I el futur què et durà? Una cadena d'inferns; cada baula amb

unes noves esgarrifoses ordalies. *Quina merda tot plegat*.

Això pensem de tu. Ens sents? Et zumzegem i zigazaguegem pels indrets més tendres. T'hi fiblarem i t'hi clavarem queixalada tantost no ens vagui.

Som els senyors del paisatge. Insectes de tota mena i mida. D'on hem sortit? D'enlloc i de pertot. *Eixams qui tot ho enfosqueixen*.

Repulsiu el titella qui guipem als espills dels ulls múltiples del veí — no pas, és clar, que per repulsiu d'aspecte, no sigui pas prou bo per a pair ni perquè la posta en acabat com cal no ens covi; sovint al contrari, ep.

Amb quin goig no tornem els dilectes insectes a un altre escorxador ambulant! Xiuxiuejàvem pel tresc tot anant-hi.

—On ta, ta, t'abelleix més mai de pondre-hi els ouets? Als fetges? Als cervell?

—Als budells, és clar!

Malgrat la talent que portem, quina vessa en acabat de tan llong viatge d'haver de competir amb els altres massa espasmòdics companys per un lloc al cos diví! Més aviat, damunt la seua deliciosa pell, et prendries una aclucada, i hi pesaries unes quantes de figues abans no t'esdernegaves a cruspir-te'l tu també.

—Vols callar? Què, què, què quequeges?

—Fo, fo, fo, focs follets! El mareig, el ma, ma, ma, mareig!

—Noi, què et pruu? Deixa't estar. Massa excitat. Afanya-t'hi

per comptes. Fibla i xucla. Mi, mi, millor que no l’opi.

L’indigent se sent devorat per milions d’àvols boques i fiblons enderiats a rostar-se’l. Hom capeix que el sempitern trasllat entre inferns és a trenc de finir. No sap si del desenllaç (com qui diu de l’última baula) n’està gaire feliç. Cert que en duia les macarulles curulles, d’inferns, vós, i que buidar-se’n era cosa bona; un alliberament; d’altra banda, perdre-hi l’ésser ensems amb els inferns, és, no fotis, és, és pelut.

Viure és pelut. Pots estalviar-te’n mai gaire, dels inferns, mentre vius...? I si els ho demanessis als insectes...?

—No ca, ca, cal que ens demanis re; no vi, vi, vi, vivim prou estona perquè les àvols enrònies dels persistents inferns ens esca, esca, escanyin.

—Doncs, nois, prou podeu. Sempre s’ha dit que n’hi ha qui neixen amb la flor al cul. Ara veig que els sortosos de mena sou vosaltres, els insectes.

—I les flo, flo, flors, company; les flo, flo, floretes, no te n’oblidis; les més fe, fe, felices de totes!

—Po, po, potser em transformaré en flor! No, no, no creus? Saps què? Mengeu, mengeu! Acceleréssiu la fi. *Flor del desert, tu! Gerda flor d’eixut!* No fotis, què voldries més? *Quina ganga, et dic!* Au, mastega, noi, mastega! Sense por!

(...)

Quin sant s'ha penjat?

L'andròmina sona; em truca el mal fill qui m'ha ignorat durant decennis.

Catastròficament desposseït de tot do, de jovenet no fou mai gens pràctic; sense cap raó, el taujà es creia una genuïna llumenera; això també, molt distret i inspirat amb els insectes i les sanguinyoles de les sèquies...

—Mama, va dir, m*'enamoren les flors i els ocells, els estels i les llunes, i els culets i els conys i les popetes; em faré poeta!*

—Ai, pobre desgraciat; et fotràs de fam, li respongué.

Per això segurament el seu primer recull de poemes, signat Arxipenco de Petauixnoc, es digué «*Fotent-me de fam*».

Xiquet eixelebrat, se n'anà de casa.

Sa mare li deia, *—I on aniràs, desgraciat?*

Responia, *—On vols que vagi? On va tothom; a fer-me fotre ferm*.

—Carallot.

Com dic, es feia dir Arxipenco, perquè era un mandra.

—Al·lò? Ací ton fill Arxipenco.

—Qui? No en tinc pas, de fills.

—El qui se n'anà al Brasil, després de passar per Biafra.

—Ah, tu? Què hi ha? Que tornes?

—On?

—On collons vols que sigui? A casa.

—A casa ja hi soc.

—I on ets? A Biafra, has dit?

—Molt més a prop.

—On?

—No cal que m'esperis. Només et trucava per a fer-vos avinent que encara rodo.

—Encara rodes. M'és grat d'assabentar-me'n. Si ta mare fos viva, segur que també se'n congratulava un ou.

—Ah, l'espitxava?

—Què et pensaves? Que els anys passaven debades?

—No em pensava re. Pensar em cansa. Bé, adeu, ara ja ho saps.

—Espera't, collons! No pengis!

Clic. L'andròmina s'ha tornada a tornar muda.

Fas fills per vanitat, i per vanitós has condemnat un altre ésser a passar-les putes pel món durant uns quants de maleïts decennis. La vida t'enganya a fer mil imbecil·litats,

una rere l'altra, sense atur; quan te n'adones que t'enganya, i plegaries de plegar-te a les seues injuncions mortíferes, ja és massa tard; llavors només esperes ja la mort. No faràs pas més bestieses. Només et roman el plaer de veure-les arribar, fetes i patides, sense que hi puguis pas fer re, per altri; espectacle alhora trist i gloriós.

I mentrestant tot va a pitjor. És a dir, l'espectacle, cada nou jorn, guanya punts. Collonut.

(...)

Et pruu el crani i no n'hi ha prou amb passar-hi el pinte ni l'estríjol, car si em pruu em pruu part de dins; cal burxar-hi amb quelcom de més contundent, que hi grati de valent l'interior pruent — quina eina empraràs? — cerques pertot a la cuina, i al taller; aquest cervell meu és un vesper; si ara l'empudego amb un punxó, potser em comença de veure visions inexistents, i caic desorientat escales avall pel cràter dolorós que duu al desésser; cal gratar-se'l doncs figuradament; nodrint-lo de visions inexistents perquè en resolgui els enigmes i assoleixi així tot solet de veure veritats — ep, si n'existeixen, si n'hi ha, que no crec pas que n'hi hagi cap, car si hi existís enlloc cap veritat, una altra veritat d'un altre indret eixiria combatent a negar-la i extingir-la; crec que la contesa fora forteta i que els extingits foren ensems els dos contrincants; de dues anti-veritats, n'acabaves amb zero veritats; justament on havies començat, quan ni el crani ni allò tan estranyot que encapsulava no et pruïen gens; i hauràs arribat alhora al port de la pau i la tranquil·litat; per això et dic, no et gratessis ni el crani ni el cap mateix;

deixa'ls estar, ja s'ho faran, que es fotin; i si mai et tornen a pruir, ja ho saps, ignora'ls, no en fotis cap cas; un cervell ni la seua capseta cranial no serveixen en realitat sinó per a neguitejar el posseïdor de tal fatalitat, d'emprenyar'l sense respit, i fotre-li la vida impossible; els cervells no ens serveixen de re altre; una conspiració granular eixida d'un cos idiota qui es pensa qui sap què és, i desenvolupa una excrescència auto-engalipaire, que només és una altra polseguera de partícules eixamenades casualment durant un instant de mala sort. Un instant de mala mort.

Sense cervell reïxes a anul·lar els fels i les vehemències que causen, sense més ni més, les pruïges cerebrals, i amb la medul·la pensant de la teua espinada d'insecte n'has de tindre prou, i et rabeges llavors al paradís imaginat de les fornicacions immaculades. I prou.

(...)

Tot passejant pel parc amb el professor.

—Veig que tots els gossets us saluden amb respecte i eixeridets com gínjols; què els doneu, sucrets?

—Ditets; si se'm captenen correctament, ja saben quin premi els toca; ditets d'allò més tendres; l'os no és un os, encara; només és un tendrum; amb quin delit no el masteguen!

—Ditets de què? O de qui?

—Ditets d'alguns dels tentacles que ens surten escarransits.

—Tentacles amb ditets? De quin peix parlem?

—Ditets dels nadons a mig fer.

—Nadons de què, de granota? Renocs?

—La fàbrica on empren els meus serveis mèdics fabriquem nadons. Posseïm essencialment tres exèrcits de femelles, de mares, si vols. Hi ha les qui ens pareixen caps, regularment dos o tres per part; hi ha les qui ens afaiçonen els troncs, normalment amb un en tenen prou; i hi ha les més divertides, les qui ens ofereixen els membres, les cames i els braços, que surten tots a mou i manera de tentacles de pop, tentacles en conflicte, i el diguem-ne cap del pop que els porta, els tentacles, essent com qui diu la bossa del suc amniòtic en el cas dels antics, passats de moda, fetus fets d'un cop, les secundines, crec que en deien; tot això ja ho tenim llargament superat.

—Així que parlem d'humans, oi?

—És clar, és clar.

—I el vostre paper?

—La meua especialitat és collar els caps als troncs; és una operació delicada, car cal saber seleccionar qui collarà millor amb què, considerant el cap l'individu, i el tronc l'instrument; no vols pas cap tronc que rebutgi un cap, ni cap cap cap tronc, és clar; cal anar-hi amb molt de compte, no val a badar, trobant l'adaptació idònia, sense repudiacions recíproques, no podem pas fer les coses a la babalà, som metòdics...

—No pas com l'espasmòdica matussera natura que tot allò que fot ho fot a la biorxa.

—Si la cagàvem gaire, malament rai. Ens queia i ens sebollia una llau de planys i complantes davant els jutjats per part dels nostres clients, i no cal dir demandes de danys i perjudicis a betzef. Ens feien tancar. Una feina tan preciosa que fèiem. Jo exquisit amb els caps i els troncs; després els especialistes dels diguem-ne tentacles qui ho tenien més fàcil, braços i cames en posseïm de sobrers, i els inservibles, d'esquitllentes en tallo uns quants de ditets, i els gossets se'n llepen en acabat els bigotets, ja ho veus.

—Esplèndid. Felicitacions, professor. Un altre irrevocable triomf de la ciència. Abans, com els lúgubres babuïns, tot ho abandonàvem a la barroera natura, i és clar, produíem tants i tants d'albats i d'afolls, i pitjor, tants d'aquells monstres permesos de néixer, com si fos una propiciatòria obligació envers el voler d'un maleït déu inventat, molts dels quals llavors esdevenien els malèfics malignes tirans i dictadors de la història, els dels monuments, els qui només sembraven cadàvers i orfes violats pertot l'univers.

—Tot allò s'ha acabat. Els nostres productes ixen de fàbrica garantits. Tantost no esdevinguin irritants dejectes tifetes, absurds narcisistes autòcrates, amics d'incoatives, germinatives, metàfores que obliquament t'omplen de fels i d'odis, i de desigs d'agressió al proïsme, i tendint a lliurar públicament arengues bèl·liques, un clic al cervell els esclata, i s'autodestrueixen.

—Meravellós avenç!

—Oi que sí? Tots aquells malparits amb ànima d'insecte hi eren al món de massa. Tanta de destrucció universal, tantes

de guerres d'exterminació massiva...

—I tanmateix, professor, una confessió. D'insecte, dèieu, despectivament... En somnis, sovint m'he trobat en paisatges primitius, amb esbarts de pterodàctils, o de quelcom de semblant, sallant pel cel, un cel amb dues llunes i tres sols. I els meus ulls d'insecte abassegats per l'espectacle.

—D'insecte, què dius!

—Que em somiava insecte. Que sabia cor endins que l'única motivació que mana en tot ens creat per la natura ve de l'instint. Que tot és instint. Que el món el veus — l'entens — com ara fet d'intuïtives imatges. Saps tothora que allò que veus no és sinó miratge, que la realitat — si existeix — és fora del teu abast. Només veus — entens — poèticament. Per atzarós arrengament de quadres, d'escenes, per aparellaments d'impressions, per espontanis acoblaments de fotogrames. Tot és esglai, sorpresa, cop, truc, truc i retruc, i gola de llop, o de serp, o de pantera amb claps, amb clapes, de lleopard.

—I ara?

—Ara?

—I ara encara ets insecte?

—Si us dic que sí, que soc cuca, i que tinc por que em trepitgeu, professor, quina serà la vostra... Com us captindreu? Em trepitjareu?

—Te m'enduré per a la meua col·lecció, carallot.

—Sou un altre científic boig amb el seu museu privat, el seu molt colt rebost d'espècimens? En formol? En flascó? Com em voleu? Desat per a l'eternitat? Quin paperet alhora més galdós i brillant. Em posareu en lloc privilegiat? Soc prou raret?

—Raret ho ets, collons. Prou es veu que no et fabricàvem nosaltres. Malaguanyat.

—On aneu, professor? Ja heu acabat el passeig? No m'hi voleu més...? Professor... professor... Bub... bub... doneu-me un ditet... Professor...? Si us plau...? Si us plau...? Professor...?

(...)

Llegint-me'n les minutes, veig que mentre els meus comparets se sacrificaven als fronts implacables, jo afalagava les exquisides prostitutes, els impartia lliçons del bon i bonic prostituir-se. Perquè els amputats de guerra, en tornar, tinguessin tanmateix llurs saons del prou lleure i conhort, abans no se'n tornessin obedients a l'abrupte silenci de soterrani que es veu que és raure enterrat tant al cementiri *per se* com al camp de Mart.

Impressió singular. Mentre ells guerrejaven, i passaven sobtadament, en mòrbid vaivé, d'erts a convulsos, i de convulsos a erts definitivament, i tastaven pols i un ventall d'agrors totes de diferents fortors, jo, entre mudes exclamacions extàtiques, nedava amb les ones eixutes que eren les teules al teulat, des d'on guspirejaven, lla baix ben

lluny, els tallants ensangonats de baionetes i raors.

Unes onades de gèlida suor, impalpable, em sufocaven, i al capdavall davallava, nauseabund, pollós, esparracat.

Misteri inescrutable. En acabat, gnom sord i mut, m'he passades febroses centúries fotent de sentinella dins un ombrívol vaixell sense rumb ni governall, ni arjau ni roda de timó, un bot desmanegat, un vehicle esgalabrat, estòlid, no gens nerviós, perdut en la inòpia i la inanició, tractant d'entendre que assenyalen, de lluny en lluny, amb llurs polzes didàctics, les folles gavines i d'altres albatros i petrells. Damnatge, he pensat sovint, palplantat, si podia si més no sentir-ne el mormol, potser escatia què em deien. Si de debò em tractaven de covard per estimar-me sempre més de romandre a la rereguarda amb excuses de malalt de llibre mèdic i de mal pagador.

Massa de jorns morts a alta mar, esdevingut amfibi, i llavors, havent adquirit una closca, crustaci. La closca era el fèretre. Un fèretre que pujava de la pudent sentina cercant-me pertot, i tot i que m'amagava, al capdavall, l'indret era tan exigu i reduït, em trobava, i sense que hi pogués fer altre, se m'encastava a l'esquena.

Sort que un jorn de tempesta molt greu, Persèfone emergeix de cop i em rapta, i, crustaci eixivernant, despenc mitja vida a les fosques de la tomba on només repugnant mannà d'esmegmes i de sèmens de sos druts em nodreix.

Arribat a port, just acabada la guerra, es desprenc del taüt, i passant així de catafracte a afracte, re-esdevinc estort i allerat, i tan bell com adés no fui, l'Adonis de sempre abans, i puc tornar a infantar a tort i a dret, la benaurada guerra havent morts pràcticament tots els mascles promesos a les

vídues blanques.

La meua odissea començà llavors.

Tothom aplaudim de moment, i esperem debades el quadre següent com si no coneguessin, ignars, l'avial historieta.

(...)

Ja trincàvem, afolcats, quan irresistiblement tot començà de petar, les fustes de l'escenari es trencaven, les parets s'asclaven, els cortinatges queien, *què era allò?* Tots anàvem de bòlit, amb l'ai al cor i el cul cagat, i perduts i marejats, torbats, sense saber on trobar amagatall; alguns fèiem uns escarafalls com si el turment que patíssim fos fragmentador, desfigurador, desintegrador; l'aberració era que ens eixien úlceres, pústules, a la pell, sense que ens toqués cap vidre ni tros de maó escalabornat, ni esgardís de sàndal flairós.

Els plastrons als pits se'ns envolaven i ens bufetejaven. Els xilòfons tocaven sols. Flocs de cotó fluix enjòlit ens netejaven les ulleres, i hi guipàvem tanmateix millor que no mai.

Què marcava el devastat paisatge? Evidentment, a part els forats negres, els innombrables cadàvers. Cadàvers esnarigats, amb d'altres qui rumbejaven amb estranys nassos de cera, de camins mig cremada. Semblaven tots plegats embalsamats, amb llurs vanitats incrementades pels operaris funeraris qui passaren en acabat de la batalla, perquè els abjectes paisatges desolats fessin més goig als

documentaris i reportatges, i films de propaganda.

Ens pensàvem haver guanyada una altra guerra i es veu que ho celebràvem, llençant al carall tots els engavanyadors cobermòrums d'adés. I, carallots que som, no ens n'havíem assabentats; fèiem vida d'artista, havíem anat a dormir tard, no ens llevàvem fins ben passat migdia, i mentrestant es veu que els poders establerts ja n'havien començada una altra.

Els dic: «Prou. No em moc de lloc! No toc el dos enlloc! Conserv l'energia, i la del planeta! I de guerra, cap terra se n'estalvia mica. Au.»

On em deixaven sol. Ara doncs tot serà per a mi seriós soliloqui, un altre arreplec d'idees disperses dites tant si s'escau com no — *velluts, esmalts, escumes*. I això rai. L'acústica del local no s'ha espatllada gaire. No hauré d'emprar tampoc doncs gaires anaptixis per a fer la pronúncia més clara i que em sentin doncs àdhuc els del més remot galliner. No parlaré pas, com fins ara no ho feia, bo i aprofitant, amb exageració i sovint grotescament, dels matisos més preciosos ni aristocràtics del llenguatge antic ni modern. Me n'estaré, com qui no vol pecar així mateix a l'hora de la mort. Som-hi.

(...)

Així doncs, mentre, sostingut tan sols pel peduncle, perorava, eminent proctòleg, ponderant entre mos ops i mes opcions, projectat endavant dalt del podi, com proclític pronom, i discursejava així mateix, amb la capacitat

immensa de l'expert ginecòleg, sobre aspectes del meu interessant treball, casualment m'assaltaven el magí uns peus nus d'infant (els meus) xarbotant entre sangoneres, i tombava, inspirat, els ulls i em sojornaven volenters damunt unes inesperades bombolles groguenques de pluja espúria: era una de les noies romanents pixant al racó.

Balbucejava sense saber què m'empatollava; els ulls se me n'havien anat tot sols a enjovar-se al jou tendre de sos sinistres atots afrodisíacs. Amb gratitud li examinava, de cua d'ull, ull nu, de lluny, el cony. Contribuïa (ella), sense saber-ho, a incrementar els detalls i adornar el teixit de la meua no gens paupèrrima peroració, és a dir, el meu pròsper parlament.

«A diferència del cony minúscul (i per a nos impenetrable) de les inquietes colibrís, el de les dones pàmfiles pot semblar garantit gegantí laberint, on aventurar-s'hi sempre significaria vergonyós fracàs, o gustar-hi, no cal dir, fort revulsiu — una ruà irreparable (i una riuada vers els vàters); més val, per si de cas, les de més de les vegades, amb forta força de voluntat, abstenir-se'n; cal pensar, minyons, en la salut de l'endemà. L'endemà sembla lluny, i en realitat horrorosament imminent. I un cony és cau de múltiples paranys, i és clar que d'exuberants miríades d'estrambòtiques malalties.»

M'imaginava sentir els xiulets i les cridòries de repudiació (raucs de gripau més que no re) per part de l'idiotitzat públic anur, en aquella avinentesa nogensmenys sortosament absent.

La noia dels pixats se m'havia fosa, sense fer-me'n cap cas. L'horda vinguda, fora ella qui violarien en massa. A mi rai, només em despatxaven amb un tret al clatell. Sempre he

trobada la vida al teatre absolutament banal. Epilèptiques cavernàries demostracions, amb loquaços mandres, bavosos com caragols presumits traient les banyes.

Morir teatralment (és a dir, molt aparatosament i dramàtica), *què més vols?* A hores d'ara, acontenta't amb això. Prou has fet. Ningú no se't pot plànyer que no has fet prou, no fotem, tu.

(...)

Proctòleg, com dic, de vegades, enmig de la feina, em venen uns molt neguitosos pessigolleigs al nas. Allò d'ésser tan a prop dels bells esquers dels culs de dames sovint incontinents, porta també les seues contrarietats.

«Via fora, doctor,» em diu l'esteatopígia avui fluixa de molles, «els meus furóncols, quan parlen, tiren capellans.» I amb un pet me'n cau un ruixat a l'ull esquerre — l'ull amb el qual no li examinava el cul. *Déu l'ha castigat*, ull pecador, per no apreciar prou la beutat divina.

Científic com soc, he tractat de resguardar-me'n amb la sobirana impermeabilització dels dofins. Sense èxit. No pots pas mai fer millor que la natura.

Sollat doncs regularment i traïdora, com si soc peça de salaç clavegueram on tot gatxull no raja amb absurda i obsessiva intermitència, haig d'anar fent, és a dir, continuar abassegant els ingredients i els gèrmens dels altrament molt duts als altars jussans orificis femelles.

El curiós és que, part de baix, el candeler (o ja l'atxera) que em serva l'espetarregant espelma se m'inflami sovint de sobte quan més bruta no esdevé l'avinentesa. Me n'hauria de donar vergonya — home, una perversió tan vulgar i tanmateix ignominiosa!

Hi ha casos llavors on l'èxtasi mut no esdevé massa clafert, i doncs explosiu, i en acabat de la silent proesa, estossego davant l'examinanda, i, de la meua palesa torbació, en blasmo *els gripaus sanguinis* (com li dic que en diem mèdicament) qui m'escanyaven i estroncaven vàlvules i canonades, ara que... Ara que no es preocupi pas, que ja m'ho faig mirar per especialistes... O us penseu, cara senyora, que els metges no emmalaltim...?

«No penso re, doctor; faci, faci. Soc òrfena de naixença, i als cenacles de voltors on soc rebuda, com a muller d'un dels més salvatges dels capitalistes, amb caviars i rocallosos whiskies, tothom em respecta, i trobaria tothom que fora escàndol i pèrdua de casta que mai trobés res a dir davant cap vici; ningú no és auster ni un cagat als nostres cercles, ans consumim a pleret les drogues més interdites, trobades, per exemple, al vessant esquerre del calaix en biaix del secreter, i alhora conreem, entre llençols, o a les polsegueres més despenjades, tant se val, els acaronaments, per criminals, més justificadament il·lícits. Quan he percebut el vostre reguitzell d'estranys ofecs, sabia perfectament que la meua merda ni porqueria us excitaven fins a graus força perillosos. Car se us veu d'una hora lluny patint del cor. Cal parar compte.»

Em clissàveu, em clissàveu, senyora — excel·lentíssima, magnànima, senyora — i no em renyàveu ni repudiàveu gens. Quina ment més esclarida, quin tresor de comprensiu

tarannà! Nostra Dama dels Grans Acompliments! Quin bé de déu!

Per això només treballo amb una clientela aristocràtica.

«Ai carallotet, de què tenies por? Si embrutaves els bolquers, per què altre et pensaves que te'ls fem portar? És natural. Tot allò natural és sa. Amorra-te-m'hi, apa. Se't veu que en mors de ganes!»

(*Xst*. L'episodi esdevenia extremadament brut. Calia passar a altre, de seguideta.)

(...)

Anàvem curts de queviures. En temps d'opressions — d'invasions i ocupacions — molta de teca essencial manca. I les feinades rai per a nodrir-nos prou. Com elfs qui, amb el do de la invisibilitat quan cal, viatgen per viles màgiques, furtius assetgem perifèries de mercats i anem endrapant amb allò que caigui.

En el nostre esmunyedís, subreptici, espigolament, hi ha camins que del cel ens enganxen amb bombardeigs sobtats que, entre efluvis mefítics que hi floten funests, letífers, luctuosos, deleteris, creen arreu esborronadors moviments sísmics, on els eixos, col·lapsats per tensions massa apocalíptiques, es trenquen pertot — implosió i ensorrament del femer turmentat on érem i hi fèiem bonament la viu-viu. Gats ensinistrats, acostumats a les pirotècnies més infelices ni anàrquiques, amb coets qui van de bòlit i s'estenen a la

babalà, tornant-se sovint tàvecs esbojarrats qui et fiblen on menys t'ho esperaves, ens esguardàvem nogensmenys el maleït fenomen amb apujat disgust.

Sobrat tot risc, i acomplerta l'hodierna tasca, tornàvem, domèstics, a la nostra foscor i a la nostra solitud, i a la nostra dilecta afecció, ço és, el nostre molt afectiu teatret. Quina bona amor a la representació, companys! Som-hi, som-hi. Tan bé que som a casa, quan fora tot és desordre i atac d'assassí enemic. Fins als trons de dèspotes i de tifes marcials. Al refugi, llambrescs linxs, només ens hi aixopluguem els bons i escollits.

Representàvem doncs la faula de la solitària conca qui es troba lletja i qui amb meravellosa espontaneïtat trenca tots els vidres ni miralls de ca seua, i pertot on passa també esbotza, sempre que ho pugui fer d'esquitllentes, sense que la copsin, superfícies que, lluents, reflecteixin — vidrieres, aparadors, espills trencats, tolls, ulls.

O es vesteix de monja, tapada tant com pot, passant d'incògnit; ignorada d'ella mateixa.

Quan la conca es veu, què veu? Aquesta és la incògnita. Nosaltres, els espectadors, no veiem re de tan estrany. Cap visió celestial, això segur, però, així mateix poc, cap al·lucinació infernal, no fotéssim, entre poc i massa. No n'hi havia per a tant. Mai no n'hi ha per a massa. Passió — no hi ha re més lleig ni enlletgidor.

S'escau que tard o d'hora tots els ninots esdevenim rovellats, el mecanisme se'ns enferritja — no hi pots fer re; corromputs — és el fat dels envellits i malnodrits, i sobretot dels fastiguejats pels assaigs que mai no fineixen — i mai no ens sabrem prou llests ni preparats per a exposar la funció

sencera a les ires dels adversos assistents — condemnats doncs a la fada improvisació, a l'impromptu, a l'episodi desconnectat — baula soltera. Per això, desanimats, ens trobem còmics i ens fem riure — de pena. Ninots amb cranis com més anem més boteruts, on cada bony batega follament, a ritmes discordants — espantós xivarri de cervells desconnectats.

Ho hauríem de deixar estar. Mes llavors què feies? Si vius cal fer, fins al darrer instant, o al darrer buf, quelcom o altre.

L'activitat del pretendre, no n'hi ha d'altra de més escaient. Vius o ho fas veure (que vius), tot i que en realitat tostemps et saps cadàver — cadàver de curt permís per a permetre's fer d'altri.

Tots plegats — insectes, arbres, persones — *petites unitats d'existència* qui ens volem afirmar, poc o molt (si podem), en les nostres peculiaritats, durant l'efímer temps que, garneus i gasius, se'ns dona.

Ara, també no diguis, quina contradicció, la faula de la conca! Els actors adorem els miralls.

(...)

Algun malparit devia haver-me delatat, car sense que probablement no hagués fet re de gaire criminal, tanmateix una mala matinada els vils uniformats, sorges o bòfia, irromperen a ca meua i m'arrestaren.

L’enigmàtica irrupció de les il·lustres, molt tocades i posades, aparicions marcials —d’esgarrifador malson — *el terrible esglai cuidava matar’m* — els batecs del meu ja aleshores prou afeblit cor segur que deixaven petja als geogràficament més propers sismògrafs.

Se m’endugueren a la més sinistra i fosca garjola, on l’odiosa intrusió, l’esborronadorament sobtada incursió dels invasors, em causaven de retruc de veure-hi, a les parets (o pantalles) obscures doncs, visions visionàries d’injustificada tortura, la qual per tant patia abans a l’esperit que no pas a la pell i la carn.

Declinava ràpidament. Sempre havia pensat que quin preu massa alt de nòlit no em fa pagar el cos per a portar-me balandrim-balandram amunt i avall; l’haig de pagar amb malalties, i a la fi esdevé feixuc enfarfec, empaquetament excessivament defectuós, estripat pertot arreu, els tafetans del filamentós farciment se li esmunyen fora.

Havent-me estuprat repetidament, se’m creuen mort i, qui sap si esporuguits, furtius m’amortallen com mòmia, i se m’endurien a sebollir, on, sublimada abominació, estretament embolcallat doncs, em deixondia i esdevenia mòmia estentòria. Un objecte revera acollonidor. Davant llur supersticiós astorament, m’anava alhora deslligant, sense aturar la profètica cridòria, i púgil zelós, omplia de bojals mastegots els guardians qui a l’abast era capaç d’atènyer. Fugia pels carrerons, i hom, piadós, em retia almoines i receptes del bon viure, i els mostrava mos esfereïdors queixals corcats colors de fum, i tornaven a entrar a llurs cledes, presos de vertigen, i en la tèrbola atmosfera ensumant-se apocalíptics naufraigs.

Jorn gloriós, gens propici tanmateix als encantaments

funests ni egipciacs, trobava pler de geodes espargides per les bones terres d'al·luvió que prenia per a tornar molt desviadament al nostre escrostonat aixopluc teatral. Ja m'imaginava la bona sopa de pedres, amb pedres sorpresa, plenes de joiells, que faríem per a sopar.

Tret que abans d'hora m'adormia, retut, sumit en la indolència, inadequat per a més celebració. Se m'acabava el doll d'energia. Caldria arribar a l'endemà on esbrinaríem novelles solucions al mòrbid, una mica més espatllat, trencaclosques del viure.

(...)

Minyó histèric, els penetrants *toc-toc-toc-toc* infinits de pèndols, diapasons, batecs, tic-tacs, palpitacions, màquines — el degoteig regular de sons inacabables — m'eren instruments de tortura psíquica — no podia sofrir el pas mesurat d'aquell botxí qui fastiguejat se t'atansava amb la sangosa destral al muscle — el pas irrecobrable, fatídic i infinit del temps inconcebible.

M'horroritzaven tots aquells conceptes inintel·ligibles amb què m'havien passivament i cruelment engavatxat: rotundament incomprensibles: car què vol dir «infinit», «eternitat», «sempre» — i això a part d'aquelles ximpleries de capellà feixista qui es plau, sense més ni més, per dolenteria intrínseca, a fotre infants: «infern», «llimbs», «mai més», la porca saliva mateixa dels ben pocs (car gairebé tots són allí només per a fotre-se'n, a baix, dels perdedors qui bullen i cremen sense respit), els gargalls

repugnants dels ben pocs compassius celestials, la qual es fon abans d’arribar a les flames que consumeixen, «eternament", «sense descans», als assedegats condemnats.

Tractaves secretament de sabotejar l’inexorable, gegantesc, rellotge que en forma de taüt era al rebedor a tocar de la teua cambra. Com que temies fer-te expulsar novament de casa, ho feies finament i amb astúcia, on hagués calgut martellejar-lo sense compliments, i mai no te’n sortires.

Cada nit maleïes ton pare quan, abans d’anar-se’n a clapar, no s’oblidava pas de donar corda (com abans havia fet religiosament també *son* pare) a l’objecte abominable.

Cada toc toc et deia mor mor — «*Mor, mor, miserable verm!*»

Ja al ventre de ma mare, abans de néixer, és a dir, abans de cometre l’únic pecat verament irreparable, els batecs dels seu cor i els meus desharmonitzaven, esdevenien cacofònics i amenaçadors, i sortia doncs ja espatllat al món dels opacs conceptes, inesclaribles pels segles dels segles, car fotuts n’estem sense remei, i amb cap trampeta no es pot abolir l’atzar — l’atzar que disfressat de capellà cruel, amb la seua dalla rovellada, ens sega arran, per molt que volguéssim enganyar-lo bo i fent piruetes físiques i intel·lectuals, trontollant damunt davall, llambrescs i eupràctics, i tan putativament bel·ligerants com vulguis — no, de res no serveix cap rutilant estratagema —tot el fa riure, i més encara quan més no pateixes — hipnòtic titella torturat, i amb acuïtat sobrepujada — amb un cervell ple d’inútils esmenes a la totalitat...

I et fas grandet i t’ataquen — pensar fa de rucs i emmalalteix, carallot — t’ataquen els batecs eixordadors de

sang al front, amb les corresponents migranyes horroroses que se'n segueixen, i els vòmits de fel, i la desesperació — cap solució no és prou bona — ni el suïcidi, ni l'aferrar-te al ferro roent del viure, on tota esperança és buida vel·leïtat — i prou que *ho saps, ho saps, ho saps*, toc toc toc...

(...)

Dalt el cel, un núvol malvolent ple de rancúnia, semblant a un gegantí rèptil d'enormes ulls ambres dels anys dels dinosaures, pren la forma d'un escamot d'execució, i comences d'aviar, angoixat, esbufecs de babuí i gemeguets de nenet aviciat. Et veus menjat. O mort per equivocació. T'immergeixes llavors fins a l'ofec en l'idiota inútil penediment. Tot i que què has fet? Has mal pensat dels invasors, màxim.

I ara l'escamot de tifetes qui ens envaïren fa èpoques i saons, i nogensmenys continuen de tocar-nos mortalment la pera, amb llur to groller de sempre, t'han aturat, com a d'altra gent qui passava, inclòs la vella Elisenda Nòrton, l'antiga representant de la vila al parlament; l'Elisenda passejava lentament la seua neta, la qual duu en braços ben embolicadeta, que no prengui fred; porta, la mandrosa anciana, un abric llong i verd fosc, i al cap un mocador de cap mig transparent i blau; em sembla que a ella naturalment la deixaran passar, tret que l'home detingut del davant meu s'ha tret tot d'una una pistoleta que sembla de xocolata, *la duc*, crec que diu, *per a defensa personal*... tret que no acaba la frase, el sergent de l'escopeta a punt havent-lo, abans no acabi de dir re, foradat amb tres o quatre bales a

l'estómac; amb allò, ja em veig nafrat o mort per bala equivocada, com dic, i em toco i retoco pertot arreu, per a escatir on m'han travessat i no trobo ni mica de sang, i en canvi l'Elisenda, encara amb la neta als braços, s'ha esfondrada. El bolic de l'infant rau llavors plorant part de terra.

L'escamot dels invasors saben que l'han cagada i es dispersen com si allí no hi han estat mai; jo també, covard de mena, foto el camp, i tallo el periple ingent que m'havia proposat de fer sortint del cau; al contrari, escometent ara només dreceres, gairebé que corro, per a, eminent entomòleg, tancar-me a casa, prop les jacarandes, i entre l'oceà i el cementiri, entotsolat i molt ocupadet, amb el meu dilecte ventall de col·leccions de difunts company insectes.

Així i tot, vet ací que, al cap de qui sap quanta d'estona, truquen amb trucs incontestables. Fuges ara doncs per la finestra que va vers el cementiri, on a tornajornals flagel·les a la cripta oculta qualque cadàver qui et barrava el pas, esquelet trencadís, i on, a canvi de tant de treball, t'hi trobes ben endins ple de troballes en forma d'insectes exòtics. I et dius que hi devia haver sebollida allí tota una família dels tròpics. Albíxeres, noi, prou pots, et congratules.

(*I ara xst. Farem un interludi abans del segon acte.*)

(...)

De bon matí, voleiem meravellosament simfònics els insectes; els nostres ritus primaverals encanten com les més dolces melodies els assassinats de fresc i encara més els de fa temps, enterrats tots plegats en fosses anònimes, massives, i cumulatives, on sempre sembla que no s'hi cabrà pus; deu ésser que, en podrir-nos els de baix, perdent substància, el llivell baixa i llavors doncs sempre n'hi caben, dalt de tot, colossals paràsits, uns quants més.

Convé, si ets de baix, que et corroeixis ben de pressa, per a fer, com sempre ha estat en totes les historietes repulsives de la història, lloc ben ample als aprofitats de dalt.

Corprèn les idees innocents, irracionals, esplèndidament catastròfiques, que en onades d'una certa magnitud, se m'incrusten al mosaic sempre escapçat i incomplet de la memòria. Els insectes d'aqueixa contrada som així, forts de braç i febles d'aresta ni de fibló crus; nissaga de prohoms no som qui no anem pas amb armes murriesques, ans amb el pit descobert i els punys que esborradissos no els veus ni colpir-te, de tant ràpids ni percussors com són. O amb el floret embolat en qualsevol assaig de duel instructiu us toquem al cor o a la protuberància laríngia o a qualsevol dels dos ulls amb efectivitat impecable. Impecable, sí.

El ballet alat que ballem és admirable, no cal dir. Un dels pocs miracles més excel·lents de la natura. Tant de bo tothom se n'adonés, i no ens llencés mai pus insecticida a la babalà; n'estem tips de genocidis perpetrats per espècies inferiors i agressives, afectats pel fàstic que els fot viure, i qui per a volar, per exemple, els calen horribles màquines pudents i destructores, i qui quan ballen, si som sincers, francament fan sempre el ridícul; tan sapastres, *oi vós?*

(...)

Un altre qui voleià elegant com insecte.

Escenari: Dotzenes de ratolins en seriós quest pels conreus de naps i bledes-rave. Ell, el protagonista, qui ensumava a fons damunt un forat on s'amagaria, creia, un espècimen desconegut de tartrany o potser de talp o musaranya, rep una fiblada traïdora i sobtada. Esmeperdut, s'acarona el nas, l'havia donat per fos en el no re, d'on re no torna; i tanmateix, balb, i umflat, es veu que li roman a lloc. Dins del mal aparent, allò és nogensmenys raó de felicitat palesa. Se'n riu gratant-se el melic. *Encara hec nas, encara hec nas!*

Mentrestant, a les ombres rocoses, mormols de serps qui, com és llur costum, es confabulen; te n'adones que mormolen els himnes marcials apresos durant les centúries durant les quals els ofidis de tot tipus foren els més esclarits i doncs assassins dels individus existents; i llavors el protagonista (jo) hi rumiava: i si fos un escurçó qui el fiblava? Ara pateix. Pateix en alt grau. Li sap molt de greu morir-se tan jove. On anem a parar? Mil nou-cents seixanta-sis, a Calella, l'estiu. Dinou anys. Creu que potser si s'arrapa a una creu, *el miracle*, diu, *el miracle*... I es frega el front amb temença. *La febre*, diu, *la febre*...

Arrapat a una creu feta de qualsevol manera, invoca sant Dionís, el qual li recomana, és clar, raïms. Sant Dionís en temps remots era un trompa. És així com va ascendir al cel, segons les cròniques antiquíssimes: Es ficà dins una ampolla de xampany, i els seus adeptes la sacsaren com se sacsaven sovint la xirla, i en traure el tap, *fi-uuuú!* Amunt com un

coet. I volà tan alt que no davallà mai més. Es devia haver enganxat a cap rel de roure del terra del paradís, allò era un supòsit evident. Llavors, a tall de simi, només li calia arrossegar-se rel amunt i llavors tronc amunt, i atènyer la capçada, i després, de qualque branca adient desprendre's. I au, ja era al cel. Sa i estalvi! Quin bon negoci, allò d'anar a trompa! Et fa sant i et duu de pet al cel.

(...)

Molt ruquet era. Cada cop que em desafiaven a fer una bogeria, la feia.

Equilibris de baranes que menaven al dipòsit de l'estació; baralles amb raors als faldons del castell; fent una dotzena de capitombes al pontet estret sense baranes que travessava per dalt les vies — caure-hi i fer-se esclafar per cap locomotriu que llavors no passés tot era u.

No pas que caigués mai. Un equilibrista nat. Ara, això no vol dir que ben sovint no acabés l'aventureta força nafrat.

Només vaig posar seny quan, sol i abandonat, en metròpoli desconeguda, me n'adonava en realitat de la merdeta qui soc.

I no he acceptat mai més cap desafiament de ningú. De fet, no m'he tractat mai amb ningú de tan idiota que em volgués desafiar a re. La vida ja és massa porca de per si mateixa, per a ésser prou datpelcul d'emporquir-te-la gratuïtament encara més.

(...)

Tots els que fórem assassinats mentre dormíem sabem com les unitats d'existència al món, unitats sovint unitats en forma d'humà — les de més de les vegades en civilització — són extremadament malèfiques.

Si qualsevol nit al ras o en refugi sobrevius, fas bé de felicitar-te'n. Car qui sap si l'endemà, se t'ensorrava sobtadament la benaurada rutina.

Felicita-te'n car és fet extraordinari, de rècord, i per a recordar. Sobreviure és car. Cada nit que sobrevius, una nit menys que et manca per a sobreviure'n fet i fet tota una vistosa quantitat. Quin mèrit el teu!

«*No, no, cap mèrit*», respons. «*Sort, sort. Flor al cul.*»

Home!

«*Fins la nit on no se m'acabi... I l'assassí no m'hegui de cop-descuit.*»

Tens raó.

(*Fi.*)